

KAPITOLA PRVNÍ

Z bílého, květinami zdobeného rámu se usmívala. Mladá, krásná a jako vždy působící sebevědomým dojmem. Neměla zuby bílé jako perličky, ale přesto její úsměv oslňoval. Její pleť nebyla jako právě vyretušovaná jednoduchou mobilní aplikací a také se v ní nezračila nevinnost. Navzdory tomu se zdála krásná a veselá.

Smyčce vrzaly o struny a kromě hudby se vzduchem linuly vzlyky a posmrkávání. Jako první vzpomínka na Laru Junovou mi vytanula na mysli zrovna ta z oslavy jejich šestnáctých narozenin. Kamarádky jsme byly odjakživa. Nepamatuju si, kdy to začalo, ale život bez ní si už nevybavuju.

Když jí matka donesla dort a nechala nás o samotě, Lara ze zásuvky s ponožkami vytáhla láhev skotské, původně určenou jejímu dědečkovi, která tam ležela takhle schovaná už delší dobu. Ze skleněné nádoby nebyla ještě ani polovina obsahu a Lara nalila každému do plastového pohárku jen trošku. Šetřila nám na jindy, ale ostatním to neříkala. „Připijme si nyní na život. Moje narozeniny za oslavu nestojí, ale život... no, to je něco jiného,“ pronesla laškovně, poté mrkla na Reného a vyklopila do sebe alkohol, jako by šlo o závod. Všichni jsme ji napodobili, i když já chvíli otálela. Když se na mě však popichovačně podívala, věděla jsem, že mi nic jiného nezbyvá. Ostrou pachutí whisky jsem se snažila zastřít arašídý a nastrkala jsem si jich do pusy tolik, kolik se tam vešlo. Lara se smála a schovala poklad zpátky na své místo.

Vše se ubíralo tím správným směrem. Z Lařina oblíbeného gramofonu hrála hudba, lidé tančili a bavili se. Julie, Oskar a Denis se nakláněli z okna, aby dým z jejich cigaret nepřilákal Lařiny rodiče, a pár, který jsem ani neznala, se podezřele dlouho zdržoval